

зливъ, подкачи да обихожда всѣка вечеръ двора му и да прѣнося жито изъ житницата (хамбаря му). За това онзи колчимъ огадѣше, че неговото жито са краде, той отиваше да са оплаква на другитѣ и да ги пита какво да прави; но никой го несъжалѣваше и всѣки думаше: »стой ти са, че си скѣперникъ и недавашъ за *Рихардовата душа!*« Селениѣ го мразѣхъ повече дѣто развалялѣ тѣхнѣя обичай, що имали отъ прадѣдитѣ си. А богатѣй вече отчаянѣ стоѣше и са чюдѣше какво да прави; защото *Рихардовата душа* сѣ дохождаше и житото му са свѣрши у *хамбаря*.

За добра честь единѣ вечеръ потропали на портата двамина калугери, които са примолили да ношувать, защото били пѣтници. Богатѣй селенинѣ пристапналѣ да прѣспать у дома му, но разказалѣ си състоянѣето, т. е. че имало да дохожда всѣка ношъ таквозѣ зло, което му свѣршило и житото: »За това, рекѣлѣ той, ако ви не е страхъ брате, какво има, останете; ето къщата и мѣсто много, току едно ма бѣрка, че сѣка ношъ незаспиваме отъ страхъ и чюдимѣ са какѣ ще осѣмнемъ.« Той имѣ разказа юще какѣ било и какво станало зарадѣ *Рихардовата душа*. Тогава единѣтѣ калугерѣ (който бѣше по-ученѣ) отговори, какво не може да бѣде таквозѣ нѣщо на свѣта и какво е нѣкоя човѣшка лукавщина; но уплашенѣй селенинѣ упорствоваше да казва, че наистина било злина и пр. А калугерѣтѣ му рече: »Ти имашъ ли пушка? да ѣж тукъ и стой на стѣрна; азъ щѣ уловѣж таласѣма и щѣ ти го доведѣ живѣ.«

—Имамъ, отговори селенинѣтѣ, и прибра ги да ношувать у дома му. Тѣй отка вечеряхъ и когато са вече готвѣхъ да лѣгать, ето го и таласѣмѣтѣ, който са еви на двора съ обикновенното си облѣкло.

—»Скоро пушката,« извика онзи калугерѣ, и скочи на крака. Домакинѣтѣ ако и да казваше, че таласѣма небѣй пушка и друго, нашѣй калугерѣ са не бо-